

meer rendabel en vele adellijke families zagen zich genoodzaakt op een andere wijze in hun levensonderhoud te voorzien. Op bestuurlijk niveau was er duidelijk sprake van verstarring. Het handhaven van de orde, waarvoor een Staatsinquisitie werd ingesteld, leek de belangrijkste zorg van de regering te zijn geworden. Tegelijkertijd werd het steeds moeilijker capabele kandidaten te vinden voor de honderd belangrijkste regeringsposten. Een dalend geboortecijfer en een pestepidemie (1629-1630) brachten een drastische vermindering van het aantal mannen met een respectabele leeftijd en genoeg ervaring in de handel met zich mee.¹² Hoeveel moeite het kostte de juiste mensen op de juiste plaatsen te houden, mag blijken uit een wet die het de gekozen persoon verbod een post te weigeren.¹³ Om dit tekort aan bekwame adellijke regeringsambtenaren te verhelpen, werd in 1630 voor de eerste keer voorgesteld adellijke families van het vasteland tegen betaling tot de Venetiaanse adelstand toe te laten.¹⁴ Volgens de tegenstanders was het eigenlijke doel van dit voorstel het financiële tekort van de stad aan te vullen, wat natuurlijk ook zo was. Niet dat men tegen de aanvulling van dit tekort was, maar men vond het ongepast daartoe buitenstaanders in de eigen kring op te nemen. Zij slaagden erin het plan een aantal jaren tegen te houden. Toen echter in 1645 op Kreta, dat in die tijd een Venetiaanse kolonie was, de oorlog tegen de Turken uitbrak, bleken de reserves volstrekt ontoereikend om een oorlog voor het behoud van deze kolonie te kunnen voeren. In 1647 werd aan iedere bewoner uit de Veneto, die 100.000 ducaten kon opbrengen, de mogelijkheid geboden zich in de adelstand te laten verheffen. Door deze maatregel was de Venetiaanse adelstand in 1669 met 80 families toegenomen, waarna men besloot een einde te maken aan deze gang van zaken. Een nieuwe mogelijkheid om tegen betaling in de adel te worden verheven deed zich voor tussen 1684 en 1704

¹² Logan, 1972 p.272

¹³ Davis, 1962 p.23

¹⁴ Davis, 1962 p.106